

POSTANOWIENIE

Dnia 22 czerwca 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Grzegorz Misiurek (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Anna Kozłowska

SSN Barbara Myszka

w sprawie ze skargi M.S. na przewlekłość postępowania toczącego się przed Sądem Najwyższym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw Publicznych w sprawie I UK 369/15 z udziałem Pierwszego Prezesa Sądu Najwyższego
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 22 czerwca 2016 r.,

oddala skargę.

UZASADNIENIE

Skarżąca M. S., reprezentowana przez adwokata Z. C., pismem z dnia 8 kwietnia 2016 r. wniosła o stwierdzenie przewlekłości postępowania w sprawie I UK 369/15, toczącego się przed Sądem Najwyższym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw Publicznych w wyniku wywiedzionej przez nią skargi kasacyjnej od wyroku Sądu Apelacyjnego oraz zasądzenia na jej rzecz sumy 20.000 zł.

W uzasadnieniu wskazała, że w postępowaniu kasacyjnym doszło do naruszenie jej prawa do rozpoznania sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki. Skarga kasacyjna, wniesiona w dniu 6 lipca 2015 r., dopiero w dniu 7 września 2015 r. została przekazana wraz z aktami sprawy Sądowi Najwyższemu, który zwrócił ją Sądowi Apelacyjnemu celem usunięcia dostrzeżonych braków formalnych. Do chwili obecnej, mimo upływu dziewięciu miesięcy od daty wniesienia skargi, nie podjęto żadnych czynności w celu jej rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 2 ust. 1 ustawy z dnia 17 czerwca 2004 r. o skardze na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy w postępowaniu przygotowawczym prowadzonym lub nadzorowanym przez prokuratora i postępowaniu sądowym bez nieuzasadnionej zwłoki (Dz. U. Nr 179, poz. 1843 ze zm.; dalej: „ustawa”), strona może wnieść o skargę o stwierdzenie, że w postępowaniu, którego skarga dotyczy, nastąpiło naruszenie jej prawa do rozpoznania sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki, jeżeli postępowanie trwa dłużej niż to konieczne dla wyjaśnienia okoliczności faktycznych i prawnych, które są istotne dla rozstrzygnięcia sprawy, albo dłużej niż to konieczne do załatwienia sprawy egzekucyjnej lub innej dotyczącej wykonania orzeczenia sądowego. Stosownie zaś do art. 2 ust. 2 tej ustawy, dla stwierdzenia, czy w sprawie doszło do przewlekłości postępowania, należy w szczególności ocenić terminowość i prawidłowość czynności podjętych przez sąd, w celu wydania w sprawie rozstrzygnięcia, co do istoty, uwzględniając charakter sprawy, stopień jej faktycznej i prawnej złożoności, znaczenie dla strony, która wniosła skargę, rozstrzygniętych

w niej zagadnień oraz zachowanie się stron, a w szczególności strony, która zarzuciła przewlekłość postępowania.

Przytoczone przepisy nie precyzują, jaki okres oczekiwania na rozpoznanie sprawy należy uznać za nieuzasadnioną zwłokę. Wynika z nich jednak wyraźnie, że o nieuzasadnionej zwłoce prowadzącej do przewlekłości postępowania można mówić wtedy, gdy sąd przez podejmowanie decyzji z opóźnieniem lub obarczonych wadliwościami nie wydał rozstrzygnięcia co do istoty sprawy we właściwym czasie (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 15 kwietnia 2015 r., IV CSP 1/15, nie publ.). Nie budzi również wątpliwości, że warunkiem zasadności skargi na przewlekłość postępowania jest nieuzasadniona zwłoka w merytorycznym rozpoznaniu sprawy, a nie niepodjęcie przez sąd jakiejkolwiek czynności procesowej (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 9 września 2015 r., III SPP 20/15, nie publ.).

Ocena, czy w doszło do przewlekłości postępowania musi być dokonana przez pryzmat przesłanek określonych w art. 2 ust. 2 ustawy, odniesionych do okoliczności konkretnej sprawy; nie może ona pomijać obowiązku sądu rozpoznawania wszystkich wniesionych do niego spraw bez nieuzasadnionej zwłoki. Przy ocenie tej przydatna jest również wskazówka interpretacyjna wynikająca z art. 14 ustawy. Zgodnie z tym przepisem ponowna skarga na przewlekłość postępowania w tej samej sprawie może być wniesiona po upływie 12 miesięcy od daty wydania przez sąd orzeczenia rozstrzygającego poprzednią skargę; ustawodawca uznał zatem, że o przewlekłości postępowania można mówić - w razie spełnienia przesłanek wskazanych w ustawie - w odniesieniu do postępowania, które trwa dłużej niż 12 miesięcy. W dotychczasowym orzecznictwie Sądu Najwyższego przyjmowano, że o przewlekłości postępowania odwoławczego można mówić w przypadku beczynności sądu trwającej co najmniej 12 miesięcy (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 12 maja 2005 r., III SPP 96/05, OSNP 2005 Nr 23, poz. 384; z dnia 16 marca 2006 r., III SPP 10/06, OSNP 2007 nr 7-8, poz. 120 oraz z dnia 21 marca 2006 r., III SPP 13/06, OSNP 2007 nr 7-8, poz. 121).

Z analizy akt przedmiotowej sprawy wynika, że skarga kasacyjna wniesiona w dniu 6 lipca 2015 r. przez pełnomocnika skarżącej do Sądu Apelacyjnego była dotknięta brakami formalnymi, które - w zakresie wskazanym w zarządzeniu przewodniczącego - zostały usunięte w dniu 1 sierpnia 2015 r. Po przekazaniu tej skargi wraz z aktami sprawy Sądowi Najwyższemu została ona zwrócona Sądowi Apelacyjnemu w dniu 18 września 2015 r. w celu usunięcia dalszych braków formalnych i ponownie przedstawiono ją Sądowi Najwyższemu w dniu 24 września 2015 r. Zarządzeniem Przewodniczącej I Wydziału Izby Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw Publicznych Sądu Najwyższego z dnia 15 czerwca 2016 r. skargę skierowano na posiedzenie niejawne wyznaczone na dzień 28 lipca 2016 r. celem dokonania oceny, czy zasługuje ona na przyjęcie do rozpoznania.

W świetle opisanego przebiegu postępowania, nie można podzielić zapatrywania skarżącej, że w jego toku nie zostały podjęte jakiekolwiek czynności przybliżające merytoryczne rozpoznanie sprawy. Wprawdzie uzupełnienie braków formalnych skargi kasacyjnej nastąpiło - w sposób wadliwy - dwuetapowo, jednak uchybienie to spowodowało wydłużenie postępowania w sprawie jedynie o około trzy tygodnie. Pozostałe czynności w sprawie były podejmowane bez nieuzasadnionej zwłoki.

Trzeba odnotować, że w 2015 r. nastąpił znaczny wzrost wpływu spraw do I Wydziału Izby Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw Publicznych Sądu Najwyższego, który osiągnął poziom około 80 spraw miesięcznie; do maja 2016 r. wpływ ten oscylował w granicach około 90 spraw miesięcznie. Biorąc pod uwagę liczbę spraw załatwianych w tym Wydziale w ciągu jednego miesiąca (70-80) oraz pozostałych z poprzedniego okresu, czas oczekiwania na rozstrzygnięcie sprawy wynosi około 10 miesięcy.

Okres, jaki w konkretnym stanie faktycznym upłynął od wniesienia skargi kasacyjnej do wniesienia skargi na przewlekłość postępowania, wyniósł około 9 miesięcy. Podjęte w tym czasie czynności - w świetle zaprezentowanej wykładni art. 2 ustawy, znajdującej oparcie w przytoczonym orzecznictwie Sądu

Najwyższego – nie dają podstaw do uznania, że prawo skarżącej do rozpoznania środka odwoławczego bez uzasadnionej zwłoki zostało naruszone.

Z tych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 12 ust. 1 ustawy orzekł, jak w sentencji.

kc

aj